

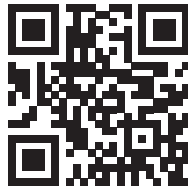
Yeni İnsan Yayınevi
Edebiyat Serisi

Neşe Koçak

Neşe Koçak, heykeltıraş, seramik sanatçısı ve yazar. Lisans eğitimini, Erciyes Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Heykel Bölümü (2006) ile Anadolu Üniversitesi Felsefe Bölümünde (2016) tamamladı. Erciyes Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Seramik Bölümünde yüksek lisans yaptı (2009).

Yazarlığı ve heykel çalışmalarını birlikte yürüten Koçak, çok sayıda karma sergiye katıldı, on kişisel sergi açtı. Çeşitli edebiyat ve sanat dergilerinde öyküleri ve plastik sanatlar temalı gezi yazıları yayımlanan yazarın 2014'te *Müzikli Semtler* isimli biyografi kitabı yayımlandı.

Heykel çalışmalarına kendi atölyesinde devam eden ve plastik sanatlar eğitimi veren yazarın "Uygunsuzlar" adını verdiği bu ilk öykü kitabını süsleyen heykel çalışmaları, öykülerindeki kahramanların kısmen somutlaşmış ön izlemeleridir.

Uygunsuzlar

Neşe Koçak

Yeni İnsan Yayınevi-212
Edebiyat Serisi-39
Uygunsuzlar
Neşe Koçak
I. Baskı, İstanbul, Ağustos 2019
ISBN: 978-975-2498-96-9
Genel Yayın Yönetmeni: Aytaç Timur
Son Okuma: Aytaç Timur
Görsel Yönetmen: Sena Çakıroğlu
Kapak Resmi: Neşe Koçak
Kitap İçi Heykeller: Neşe Koçak, Uygunsuzlar Serisi
Kapak Tasarım: Sena Çakıroğlu
Sertifika No: 12186

©Tohum Yayıncılık Turizm Reklam ve Sağlık Hizm. San. Tic. Ltd. Şti. 2019
Bostancı Mah. Prof. Ali Nihat Tarlan Cad. No: 76/12 Kadıköy, İstanbul
Tel: (0 216) 489 84 08

Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın, tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.yeniinsanyayinevi.com
yeniinsanyayinevi@gmail.com
newhumanpublisher@yahoo.com
[facebook/yeniinsanyayinevi](https://facebook.com/yeniinsanyayinevi)
[instagram/yeniinsanyayinevi](https://instagram.com/yeniinsanyayinevi)
twitter.com/yeniinsanyayinevi

Baskı: Asya Basım Yayın Sanayi Tic. Ltd. Şti.
Tevfikbey Mah. Halkalı Cad. No: 162/7 Küçükçekmece- İSTANBUL
Matbaa Sertifika No: 36150

UygunSuzlar

Neşe Koçak

İÇİNDEKİLER

1. Sandık Odası	13
2. Matmazel Mari	19
3. Yağmur Tası	25
4. Hiç	31
5. Kanarya Denizi	37
6. Üç Deyince Çık	43
7. Havuz	47
8. Sınırları Aşmak	51
9. Kuşların Günlüğü	55
10. Uçurtmacı	61
11. Yüksek Duvarlar	67
12. İtiraf Ediyorum	73
13. Deli Kadın	77
14. Gelincik Kuşları	83
15. Kâğıt Kayıklar	89
16. Davetsiz Misafir	95

Delilik bir çocukluk ki;
en güzelini oynar oyunların, aklın bahçesinde...

Kutlamalar, ADONİS

SANDIK ODASI

Kollarımı kavuşturmuş, başım sağa dönük, pencereden dışarıyı seyrediyordum. Uzayıp giden yol boyunca gördüğüm evlere, ağaçlara, insanlara, hayvanlara dair esrarlı hikayeler uyduruyor, sonra onlar için kaygılanıyordum. Pencereden görünen her şey yoğun bir sisin içinde boşlukta duruyormuş gibi ürperticiyken mutlu mesut hikayeler yazamazdım ya!...

“Sis değil o tipi.” dedi. Soluma döndüm, az önce boş olan koltukta oturuyordu. Bu sefer dikkatle pencereden dışarı baktım. Gerçekten de şiddetli bir tipi vardı. Her şey bembeyaz ve hayal meyalı. Demek ki algılarım beni yanıltmıştı. Hem de birçok defa yaptığı gibi. Yine mi yanılıyordum? İkinci kez. Yanımdaki boş koltuk şimdi dolu muydu? Emin olmalıydım. Fakat hayatta olup biten hangi şeyden emindim ki?

Uyuşan ayaklarımı topladım. Yeniden sol tarafımda oturan yabancıya baktım. Birini hatırlatıyordu bana, bir şeyi ya da. Tuhaf benzetmeler yapmakta üstüne yoktur hayal gücümün, bir insanı bir hayvana, bitkiye, nesneye dahi benzetebilir. Benzetir ve hemen unuttur. Şimdi de öyle olmuştu. Ne olduğunu bilmediğim bir kayıp arıyordum.

Nerede rastlamıştım bu donuk bakışlara? Kalemle çizilmiş gibi düzgün kaşlarının altında gizlenmiş, zayıflıktan çukura düşmüş aşağı doğru çekik gözlerle kime benziyordu?

Anlamış olmalıydı aklımdan geçenleri. Başını iki yana salladı fakat ne anlama geldiğini kestiremedim. Ensesinde topuz yaptığı koyu kestane rengi saçlarından bir tutamı, tokadan kurtulup yanağına düştü. İnce, soluk dudaklarını yayararak güldü. Sivri burnu biraz daha uzadı. Derinleşmiş onlarca yüz çizgisine yenileri eklendi hızla. Alaycı bir ifade yerleşti ihtiyar bir kedinin gözlerine benzeyen gözlerine.

“Ben biliyorum kim olduğumu.” dedi fısıltıdan biraz yüksek bir sesle.

“Kimsiniz sahi” diyecektim; emin olamadım içime korku salan bu cümleyi duyup duymadığımdan. Yoksa yine mi yanıliyordum. Fakat düşüncelerimi okuyordu. Birkaç kez aralıklarla;

“Avlusu, ağaçları, odaları büyük; duvarları, tavanları, kapıları yüksek... o ev...” diye tekrarladı.

Hangi ev Allah’ım, çıldıracağım düşünmekten!

“Biraz daha ipucu” diyen bakışlarla yalvardım.

Benimle oyun oynuyordu kedinin fareyle oynadığı gibi. Sonunu çok merak ettiğim bu oyuna istemeyerek dahil olmuşum.

“Sandık odası, ceviz büfe, eski...” dedi.

Sözünü tamamlamadı. Sanırım bilinmeyenin kilidini açacak anahtar kelimeler bunlardı. Otuz yıl öncesine, hatırladığım tek sandık odasına koştum. Annneannemin evi, karıştırmayı çok sevdiğim sandık odası. Erik ağaçlarının bulunduğu arka bahçeye bakan küçük giyotin pencere. İri pembe güllü basma perdesi...

Basma perdeli pencereden içeri sızan soluk ikinci güneşi, camlı büfenin içindeki aynadan gözümü alıyordu. Çocukluğumun saf neşesini saklayan hatıralar, cilasız dökülmüş büfenin, oymalı sandığın, bombeli kapaklı ceviz gardırobun içinden gün yüzüne çıktılar.

Büfeden gelen tanıdık sese yöneldim. Müzik kutusunun kapağı açılmış, içindeki küçük zarif balerin, parmak ucunda durduğu ayağının üstünde süzülerek dans ediyordu. Elime alıp kulağıma yaklaştırdım. En yüce bir besteyi dinler gibi dinledim. Zemberek yavaş yavaş boşalıyor balerin yavaşlıyordu. Sonunda durdu. Kurdum, bir kez daha seyrettim. Onun gibi dans edebilmeyi ne çok isterdim!

“Yeter artık başım ağrıdı kaldır şunu.” dedi annem.

Döndüm baktım, annem değildi. Yanımda oturan yabancıydı.

“Kar çok yağıyor baksana. Böyle zamanlarda ocağın ateşini iyice artırırdık.” dedi.

Tekrar dışarı baktım. Bu bir ipucu olabilir miydi? Karlı bir şey... acaba ne?... Yoksa kar küresi mi?... Otobüs geleceğe değil geçmişe doğru gidiyordu...

Sandık odasındayım yine. Dokunmaktan en çok keyif aldığım nesne. Mavi kar küresi. Küçük ellerimin arasına alıp ters düz ediyorum, birkaç kez sallıyorum. Usulcacık, tek tek düşüyor karlar yeşil çam ağacının ve kırmızı kiremitli kulübenin çatısına. Kendinden geçerek seyrediyorum eskiden olduğu gibi. Orada, o camın içinde bir dünya var ve ben o dünyanın bir parçası olmak istiyorum. Bacası tüten evin penceresinden karları seyreden mutlu biri... Kırmızı kiremitli eve girmek üzereyken;

“O değil fakat yaklaştın.” diyor solumdaki yabancı.

Otobüsün içinde buluyorum kendimi. Büyüdüğüm için pişmanım. Pencereden dışarı bakıyorum. Kararmış çatılarıyla, yer yer sıvaları dökülmüş iki katlı evlerin olduğu bir kasabadan geçiyoruz. Annemin doğduğu kasaba olabilir mi? Hiç değişmemiş. O sandık odalı ev, bu kasabada değil miydi? Yeniden neyi aradığımı bilmediğim peşindeyim.

Sandık odasında, ceviz büfenin yanındayım. Eskiyip havı dökülmüş lacivert el halısının üzerinde diz çökmüş oturuyorum. Büfenin altındaki kapaklı dolabın gevşemiş yuvarlak kulpundan tutup açıyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor. Yaklaştığımı hissediyorum. Üzeri manzara resimli, yan tarafında; çikolata bon bon ve karamela fabrikası yazılı teneke kutuyu çıkarıyorum büfeden. Sıkışmış kapağını açmaya çalışırken içindeki eski fotoğraflar etrafa dağılıyor. Kucağıma düşen bir ucu kırık, kenarları tırtıklı sararmış fotoğrafı alıyorum. Bu bir işaret olmalı!... Okşayıp duruyorum sihirli lamba gibi. Okşadıkça; geçmişin bir anında donup kalmış olan yakınlarım, kaldıkları yerden yaşamaya devam edecekler belki de...

“Offf ne çok bekledik bizi bu kareden kurtarmanı. Oturmaktan dizlerimiz tutuldu, aynı noktaya bakmaktan gözlerimiz sulandı.